

Arrest

nr. 77 391 van 16 maart 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 25 januari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 februari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat H. BOURRY verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen zou u de Iraakse nationaliteit bezitten, van Koerdische origine zijn en afkomstig zijn van het dorp Derkar in de buurt van Zakho (Noord-Irak).

U zou in 2004 een eerste keer Irak hebben verlaten nadat u problemen had gekregen met een islamitische groepering. Zij zouden u met de dood bedreigd hebben indien u hen niet zou vervoegen om te gaan strijden in Mosul. U zou toen naar het Verenigd Koninkrijk zijn gegaan, alwaar u op 29 juli 2004 een asielaanvraag indiende.

Nadat uw asielaanvraag in het Verenigd Koninkrijk werd afgewezen, zou u in maart 2005 naar Irak zijn teruggekeerd. U had ondertussen via uw vader immers vernomen dat uw problemen met de islamieten waren opgelost. Kort na uw terugkeer uit Irak zou u echter opnieuw door islamieten zijn bedreigd.

Op 30 april 2006 zou u Irak een tweede keer hebben verlaten. U zou hierbij vergezeld zijn geweest van uw echtgenote (A.Z.I.) (O.V. 5.925.781), uw schoonmoeder (H.N.Y.) (O.V. 5.925.783) en uw zoontje (Ah.) (°1999). U stelt Irak te zijn ontvlucht nadat een oom van uw echtgenote, (M.) genaamd, zijn macht bij de politie en de Koerdische veiligheidsdienst heeft misbruikt en een klacht tegen u, uw echtgenote en uw schoonmoeder had ingediend voor het beledigen van (Massoud) Barzani. Hij zou uit zijn geweest op de erfenis van uw schoonvader die op 5 januari 2006 zou zijn overleden.

Op 5 juni 2006 vroeg u een eerste keer asiel aan in België. Op 25 juli 2007 besloot het Commissariaat-generaal (CGVS) u zowel de status van vluchteling als de status van subsidiaire bescherming te weigeren. Op 18 oktober 2007 werd uw beroep tegen de beslissing van het CGVS door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen. Op 29 januari 2008 werd uw beroep voor de Raad van State verworpen.

Op 23 augustus 2011 diende u een tweede asielaanvraag in in België. U stelt in tussentijd kort naar Irak te zijn teruggekeerd.

De elementen op basis waarvan u een tweede asielaanvraag indient zijn enkele nieuwe documenten, namelijk een medisch verslag van de centrumarts in Poelkapelle waarin vermeld wordt dat u de laatste jaren in België zware psychische problemen heeft. Verder legde u een kopie van een doorlaatbewijs met originele inreisstempel in Erbil (stempel van 28/04/2011) en vliegtuigtickets op uw naam van Brussel naar Amman (Jordanië) en van Amman naar Erbil (Noord-Irak) neer. Hiermee wenst u uw terugkeer naar Irak in april 2011 te staven. Aanvullend legde u een envelop van Fedex neer waarmee uw vader u het doorlaatbewijs en de tickets vanuit Irak zou hebben toegezonden. Voorts stuurde uw advocate (Han.B.) na het interview voor het CGVS van 1 december 2011 een brief met aanvullende informatie aangaande uw asielverklaringen. In de brief (dd. 2 december 2011) staat dat u een psychose kreeg en in april 2011 halsoverkop besloot naar Irak terug te keren. Verder wordt in de brief vermeld dat uw echtgenote en uw kinderen u niet naar Irak hebben vergezeld en in België zijn achterbleven. Tenslotte legde u in het kader van uw tweede asielaanvraag een proces-verbaal van de politiezone Noord (dd.1 maart 2010) neer waarin staat dat een onbekende uw zoontje op een speeltuintje in Kapellen probeerde te ontvoeren.

Verder verklaarde u in het kader van uw tweede asielaanvraag dat uw problemen met de islamitische groeperingen en de mensen van Barzani nog niet zijn opgelost. De islamitische groeperingen zouden u willen inlijven om met hen mee te gaan strijden. Alsook verklaarde u dat de klacht die in 2006 door de oom van uw echtgenote werd ingediend voor het beledigen van Barzani voor u nog steeds een probleem oplevert. U verklaarde hierdoor nog steeds door de mensen van Barzani te worden gezocht.

Tengevolge bovenvermelde problemen zou u na uw terugkeer naar Irak in april 2011 niet naar uw huis in Derkar zijn teruggekeerd maar zich in een kelder bij een tante in Mosul hebben schuilgehouden. Op 10 augustus 2011 zou u met een vrachtwagen opnieuw uit Irak zijn vertrokken en via Turkije terug naar België zijn gekomen.

B. Motivering

Dient vooreerst te worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal (CGVS) uw aanvraag in het kader van uw eerste asielaanvraag negatief beoordeelde (beslissing van 25 juli 2007) omdat er ernstige twijfels bestonden aangaande de geloofwaardigheid van uw beweerde identiteit, uw verblijf in Irak en uw asielmotieven. Zo gaf u na confrontatie met het resultaat van een vingerafdrukvergelijking toe dat u reeds eerder (in 2004) asiel aanvraagde in het Verenigd Koninkrijk onder een andere identiteit ((B.J.Z.)). Bovendien verklaarde u in het Verenigd Koninkrijk niet de Iraakse maar wel de Syrische nationaliteit te bezitten (zie gehoorverslag CGVS, 2 mei 2007, p.4 + informatie Home Office toegevoegd aan het administratief dossier). Daarenboven bleek uit de verklaringen die u in het kader van uw eerste asielaanvraag voor het CGVS aflegde dat u een zeer gebrekkige kennis heeft over Irak. De Commissaris-generaal oordeelde in het kader van uw eerste asielaanvraag dan ook dat er ernstig moet worden getwijfeld aan uw bewering als zou u in Irak hebben geleefd en hebben verbleven.

Voorts oordeelde het CGVS in het kader van de eerste asielaanvraag dat de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen met de islamitische groepering waarvoor u in 2004 verklaarde Irak te hebben verlaten volledig op de helling kwam te staan omdat u en uw echtgenote zich tegenspraken aangaande het moment waarop u een eerste keer Irak zou hebben verlaten en aangaande de duur van uw verblijf in Europa. Tenslotte werd in het kader van uw eerste asielaanvraag besloten dat er geen geloof kon worden gehecht aan uw terugkeer vanuit het Verenigd Koninkrijk naar Irak in 2005 en uw verblijf in Irak tot 30 april 2006, waardoor ook aan de door u aangehaalde problemen

met de oom van uw echtgenote die u na uw terugkeer naar Irak zou hebben gehad en waarvoor u uiteindelijk Irak eind april 2006 verliet, getwijfeld diende te worden.

Uw asielmotieven werden dan ook ongeloofwaardig beschouwd en een beschermingsstatus kon u niet worden toegekend.

Wat de vaststellingen gedaan tijdens de eerste asielpcedure betreft, dient te worden opgemerkt dat er geen aanwijzingen zijn dat u in die periode reeds psychische problemen kende. U stelt heden dat u sinds vier jaar mentale problemen heeft en medicijnen neemt (verslag DVZ punt 37 + brief Centrumarts Fedasil die stelt dat u de laatste jaren in België psychische problemen heeft). Tijdens de vorige asielpcedure werd geen melding gemaakt van psychische problemen die het onderzoek van uw asielaanvraag zouden beïnvloeden. Ook tijdens de gehoren van 2 mei en 20 juni 2007 bleken geen psychische problemen te bestaan die het gehoor bemoeilijkten. Er is dan ook geen reden om de inschatting van uw asielmotieven zoals gedaan tijdens de eerste asielpcedure te wijzigen.

Wat betreft de inschatting van de nieuwe elementen waarop u uw tweede asielaanvraag steunt, dient te worden opgemerkt dat u geen stukken voorlegt die betrekking hebben op de feiten waarop u uw initiële (eerste asielaanvraag) en huidige (tweede asielaanvraag) vrees voor vervolging steunt. Uw bewering dat uw vroegere (als ongeloofwaardig beoordeelde) problemen nog actueel zijn, kan dan ook niet worden bijgetreden.

U legt heden reisdocumenten (doorlaatbewijs en vliegtuigtickets naar Erbil) ter ondersteuning van uw bewering in april 2011 voor enkele maanden te zijn teruggekeerd naar Irak. Deze stukken zijn evenmin van aard om de twijfels over uw asielmotieven zoals vermeld in de beslissing van het CGVS in het kader van uw eerste asielaanvraag weg te nemen. Zo oordeelde het CGVS in het kader van uw eerste asielaanvraag (dd. 25 juli 2007) dat er ernstige problemen zijn met de geloofwaardigheid van uw verklaring in Irak te hebben geleefd en er tot april 2006 te hebben verbleven. Hierdoor kon ook aan de door u aangehaalde problemen met een islamitische groepering in 2004 en 2005 en met de oom van uw echtgenote in 2006 serieus kan worden getwijfeld. Het voorleggen van een reisdocument uit 2011 doet geen afbreuk aan deze vaststelling.

Wat het doorlaatbewijs betreft, dient terzijde te worden gewezen op het merkwaardige feit dat de door u opgegeven geboortedatum in het kader van uw tweede asielaanvraag (17 mei 1980) niet overeenstemt met de gegevens zoals vermeld op het voorgelegde doorlaatbewijs waarvan u gebruik zou hebben gemaakt bij uw terugkeer naar Irak in april 2011. Op het doorlaatbewijs staat immers dat u geboren bent op 5 juni 1977, terwijl u in het kader van uw tweede asielaanvraag verklaart dat u op 17 mei 1980 geboren bent (zie gehoorverslag CGVS, p.2). U voegt er aan toe dat er tijdens uw eerste asielaanvraag een fout werd gemaakt (zie gehoorverslag CGVS, p.2-3) en er foutief werd geregistreerd dat u op 5 juni 1977 zou zijn geboren. In het kader van uw eerste asielaanvraag zei u meermaals dat u op 5 juni 1977 bent geboren (zie gehoorverslag DVZ, nummer 4+vragenlijst, p. 1 en gehoorverslag CGVS, 2 mei 2007 p.2). Dat ten eerste de geboortedatum op het doorlaatbewijs niet overeenstemt met de geboortedatum die u heden opgeeft en dat ten tweede u uw geboortedatum manifest wijzigt doorheen de verschillende asielpcedures (in het Verenigd Koninkrijk gaf u nog een derde geboortedatum op, namelijk 5 juni 1980), roept verdere twijfels op bij uw algemene geloofwaardigheid.

De overige door u neergelegde documenten tenslotte, namelijk een brief van uw advocate in België waarin staat dat u in april 2011 naar Irak bent gegaan is niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kan ombuigen. Ook het door u neergelegde proces-verbaal van 1 maart 2010 van de Politiezone Noord met betrekking tot een incident in een speeltuin in Kapellen, wijzigt niets aan bovenstaande appreciatie aangezien desbetreffend incident geen betrekking heeft op de door u aangehaalde problemen in Irak. De door u neergelegde envelop van Fedex ondersteunt uw verklaringen als zouden uw reisdocumenten (doorlaatbewijs en vliegtuigtickets) vanuit Irak zijn verzonden, wat hier evenmin ter discussie staat.

Bovenstaande opmerkingen doen het CGVS besluiten dat u geen elementen aanhaalt die tot een andere inschatting van uw asielmotieven zouden kunnen leiden. De status van vluchteling dient u dan ook te worden geweigerd.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico van ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bestaat. Zoals blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan u een kopie in het administratief dossier aantreft, is de situatie op dit ogenblik niet van die aard dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van veralgemeend geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker stelt vooraf dat hij door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gehoord wenst te worden en tijdens dit verhoor de onduidelijkheden die ontstonden naar aanleiding van de vorige gehoren recht wilt zetten. Hij heeft de indruk dat hij mis begrepen werd. Hij vraagt *“Alvorens te beslissen, akte te verlenen van het feit dat verzoeker wenst te worden gehoord op nader te bepalen dag en uur”*.

2.2. Dient te worden opgemerkt dat waar verzoeker vraagt *“Alvorens te beslissen, akte te verlenen van het feit dat verzoeker wenst te worden gehoord op nader te bepalen dag en uur”*, verzoeker niet in persoon aanwezig was op de zitting zodat hij het door zijn afwezigheid onmogelijk maakte om gehoord te worden.

2.3. Verzoeker voert de schending aan van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en het zorgvuldigheidsbeginsel. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) verschaft geen inzicht in haar motieven en heeft de beslissing niet afgetoetst aan de criteria van de Conventie van Genève. Minstens is er sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht. Voorts acht verzoeker artikel 1, A, (2) van de Conventie van Genève en artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet geschonden.

Het CGVS verwijst in de bestreden beslissing naar de eerste asielaanvraag. Volgens verzoeker kan niet meer ter sprake worden gebracht dat hij in het Verenigd Koninkrijk een asielaanvraag indiende onder de Syrische nationaliteit. Uit de neergelegde stukken blijkt dat verzoeker de Iraakse nationaliteit heeft en niet de Syrische. Voorts verwijst hij naar de feiten zoals aangevoerd tijdens de eerste asielaanvraag.

Verzoeker kende in de periode van zijn eerste interview bij het CGVS nog geen psychische problemen. Deze zijn slechts begonnen in de loop van de eerste asielaanvraag. Hij heeft in een psychose beslist terug te keren naar Irak en zijn gezin hier achtergelaten. Toen hij besepte wat hij had gedaan kwam hij terug. Verzoeker kent serieuze psychische problemen, hetgeen duidelijk blijkt uit het interview van 1 december 2012. Uit het verslag van de centrumarts blijkt duidelijk dat de psychische problemen van verzoeker geen verzinsel zijn. Hij heeft verschillende opnames gekend in ziekenhuizen en een psychiatrisch centrum, en dit omwille van zelfmoordneigingen en psychoses.

Verzoeker is niet akkoord met de stelling dat de neergelegde stukken de twijfels van de eerste asielpcedure niet wegnemen. De reisdocumenten tonen aan dat hij in april 2011 is teruggekeerd naar zijn land van herkomst, zijnde Irak. Verzoeker is formeel dat hij de Iraakse nationaliteit heeft en steeds daar heeft gewoond. De neergelegde stukken bewijzen zijn nationaliteit. Verzoeker was inderdaad onduidelijk over zijn geboortedatum doch dit is te wijten aan de medicatie die hij neemt voor zijn psychische problemen en die invloed hebben op zijn geheugen en zijn besef van de werkelijkheid. Of hij nu is geboren in 1977 of 1980 is van geen invloed bij de beoordeling of hij in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus. Verzoeker betoogt dat geen rekening werd gehouden met de nieuwe elementen die zijn identiteit en nationaliteit aantonen, noch met zijn psychische toestand. Het interview verliep moeilijk en de interviewer wierp op dat het bijna onmogelijk was om hem te verhoren als gevolg van psychoses. Verzoekers verklaringen zijn coherent, consistent en geloofwaardig. Hij wijst erop dat een asielininterview bij het CGVS een stresserende gebeurtenis is, dat zijn psychische toestand zeer slecht is en dat de ondervrager zich gedurende de tweede asielaanvraag de vraag stelde of hij wel bekwaam was om een interview af te leggen. Het is dan ook vreemd dat hiervan in de bestreden beslissing geen melding wordt gemaakt. Daarenboven diende verzoeker zwaar getraumatiseerd zijn land te verlaten.

Verzoeker is van oordeel dat minstens het voordeel van de twijfel moet worden toegekend. Hij verwijst in dit kader naar artikel 4,5 van de Europese kwalificatierichtlijn.

Verzoeker citeert artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en stelt dat hij bij een terugkeer naar Irak slachtoffer zal worden van een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Een terugwijzing naar Irak zou psychologische ontreddeering teweegbrengen bij verzoeker. Bovendien is de veiligheidssituatie in Irak niet optimaal. Ter staving verwijst hij naar het *Algemeen ambtsbericht Irak* van december 2011 van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken.

2.4.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen,

dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Dat het genoemde inzicht door het CGVS niet wordt verschaft kan niet worden aangenomen. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

2.4.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.4.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.4.4. Verzoeker stelt ten onrechte dat het CGVS niet meer ter sprake kon brengen dat hij in het Verenigd Koninkrijk een asielaanvraag indiende onder de Syrische nationaliteit. De commissaris-generaal gaat immers, om zich een juist beeld te vormen van de situatie waarin de vreemdeling zich bevindt op het tijdstip van zijn vluchtelingenverklaring, alle objectieve gegevens na die hij nodig heeft om zijn beslissing te kunnen nemen. Bij de beoordeling van de zaak houdt hij rekening met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit verklaringen afgelegd bij vroegere asielaanvragen. Geen enkele wetsbepaling verbiedt dat, in het kader van een meervoudige asielaanvraag, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van eerdere asielaanvragen bekend waren.

In casu dient te worden opgemerkt dat in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag bij arrest 2 745 van 18 oktober 2007 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd geoordeeld dat aan verzoekers voorgehouden afkomst en relaas geen geloof kan worden gehecht en hem dienvolgens zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd. In het voornoemde arrest werd vastgesteld dat verzoeker (i) in het kader van zijn asielaanvraag in het Verenigd Koninkrijk een andere identiteit, nationaliteit en asielaanvraag aanhaalde dan degene die hij voorhoudt in België, wat een negatieve indicatie vormt voor zijn algehele geloofwaardigheid; (ii) manifest onwetend bleek omtrent de politieke en sociale context van de Iraakse samenleving, de geografie van Irak, de stad waar hij zou hebben gewoond en met name aspecten uit zijn dagelijkse leven, alsmede het in omloop zijnde geld in Irak, en dit terwijl ook van personen zonder opleiding mag worden verwacht dat zij omtrent deze zaken voldoende coherente en duidelijke informatie kunnen geven.

Eens de Raad een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput. Bij een beoordeling van een latere asielaanvraag mag hij derhalve niet opnieuw uitspraak over de eerdere asielaanvraag doen. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met de elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd. De Raad kan zich dus op geheel het administratief dossier steunen en bijvoorbeeld een vergelijking maken tussen verklaringen die in de opeenvolgende asielprocedures zijn afgelegd (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704).

Verzoeker baseert zijn onderhavige, tweede asielaanvraag op de volgende nieuwe elementen: een brief van de centrumarts van zijn opvangcentrum inzake verzoekers psychische problemen, een brief van zijn advocaat omtrent zijn terugkeer in een psychose naar Irak, een 'laissez-passer', vliegtickets van Brussel naar Erbil via Amman, een omslag van FedEx waarin documenten werden verstuurd en een proces-verbaal van verhoor in verband met een incident dat zich voordeed in een Belgische speeltuin (administratief dossier, map tweede aanvraag, stuk 9; stuk 11: documenten).

Wat betreft de door verzoeker aangevoerde psychische problemen, zoals deze blijken uit het schrijven van zijn centrumarts en van zijn advocaat en uit het gehoorverslag van het CGVS (administratief dossier, map tweede aanvraag, stuk 3), dient te worden opgemerkt dat deze, in tegenstelling met wat verzoeker laat uitschijnen, wel degelijk worden vermeld in de bestreden beslissing en dat hiermee in deze beslissing terdege rekening wordt gehouden. De commissaris-generaal stelt ten aanzien van deze problemen met recht vast dat er geen aanwijzingen zijn dat verzoeker reeds in de periode gedurende

zijn eerste asielaanvraag psychische problemen kende, dat tijdens de vorige asielprocedure nergens enige melding werd gemaakt van psychische problemen die het onderzoek van zijn asielaanvraag zouden kunnen beïnvloeden en dat tijdens de gehoren die plaatsvonden in het kader van de eerste asielaanvraag geen psychische problemen bleken te bestaan die het gehoor bemoeilijkten. Verzoeker erkent dat hij aanvankelijk geen psychische problemen kende (rechtsplegingdossier, stuk 1, p.5) en hij brengt geen elementen bij die afbreuk zouden kunnen doen aan de voormelde vaststellingen.

Daar waar verzoeker betoogt dat uit de neergelegde stukken blijkt dat hij de Iraakse nationaliteit heeft dient te worden opgemerkt dat het enige stuk dat vermeldt dat hij de Iraakse nationaliteit heeft de neergelegde 'laissez-passer' betreft. Dit document betreft, zo blijkt uit het administratief dossier (stuk 11: documenten), een kopie met een originele inreisstempel. Verweerder wordt in dit kader bijgetreden waar deze erop wijst dat gekopieerde documenten gemakkelijk te manipuleren. Tevens repliceert verweerder met recht dat een aantal opmerkingen dienen te worden gemaakt bij de neergelegde 'laissez-passer'. Zo is het opmerkelijk dat de inreisstempel van 28 april 2011 niet volledig op de pagina's van dit document afgedrukt staat. Tevens staan op dit document een aantal (spellings-)fouten in de Engelstalige tekst, zoals "*This **laissez** passer contains 16 pages*", "*Name of the **Mate***" en "***Coulor** of hair*", alsmede "***Modren** coloured photograph*". Verder is het opmerkelijk dat de gegevens inzake verzoekers partner en kinderen niet zijn ingevuld. Gelet op het voorgaande kan bezwaarlijk enige authenticiteit worden toegekend aan de neergelegde 'laissez-passer'.

Hoe dan ook kan zou uit het voormelde stuk hoogstens kunnen worden afgeleid dat verzoeker is geboren in Dohuk en in april 2011 naar Irak reisde, doch blijkt hieruit in het geheel niet dat hij daadwerkelijk, zoals hij voorhoudt, steeds in Noord-Irak zou hebben verbleven. Dit kan evenmin worden afgeleid uit de neergelegde vliegtickets, de omslag van FedEx, de brief van zijn advocaat of het proces-verbaal inzake een incident in een Belgische speeltuin.

Gelet op het voorgaande slaagt verzoeker er niet in de tijdens zijn eerste asielaanvraag teloorgegangene geloofwaardigheid van zijn beweerde afkomst van en verblijf en problemen te Noord-Irak te herstellen.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.4.5. Waar verzoeker aanvoert dat een terugwijzing naar Irak in zijn hoofde psychologische ontreddering zou teweegbrengen en artikel 3 EVRM zou schenden, dient te worden opgemerkt dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

Verzoeker toont voorts, gelet op het gestelde in artikel 48/4, § 1, niet aan dat zijn aangevoerde psychische problemen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming en dient zich voor de beoordeling van deze medische elementen te richten tot de geëigende procedure.

Voor zover verzoeker zich teneinde subsidiaire bescherming te bekomen beroept op de elementen ten grondslag van zijn asielrelaas, dient te worden vastgesteld dat hij, gelet op de sub 2.4.4. vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn afkomst en relaas, niet aantoonde dat hij in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Aangezien verzoeker zijn voorgehouden afkomst van en verblijf en problemen te Noord-Irak niet aannemelijk maakt, is zijn verwijzing naar de algemene situatie aldaar niet dienstig. Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst immers niet volstaan doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Er moet rekening worden gehouden met de feitelijke toestand, dit is de toestand in de regio waar de aanvrager in het land van herkomst feitelijk heeft verbleven.

In dit kader kan bovendien nog worden opgemerkt dat verzoeker hoe dan ook niet aantoonde dat de situatie in Noord-Irak, zijn beweerde regio van herkomst, zou beantwoorden aan de criteria zoals

gesteld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit de door hem aangehaalde informatie en de informatie in het administratief dossier (map tweede aanvraag, stuk 12: landeninformatie) blijkt immers dat de situatie aldaar geenszins van die aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade in de zin van voornoemd artikel.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.4.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

2.4.7. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS